

ELSŐ FEJEZET

Az aranyszörű vendég

– Gyere, töltsük fel! – tartotta Lili a locsolót a mély árok felé, amit az új tónak ástak.

A kislány legjobb barátnőjével, Lucával ügyeskedett a Segítő Mancs Állatkórház mellett, amit a szülei vezettek a kertjük pajtájában. Az új tó a beteg kiskacsák számára készült, de a lányok biztosra vették, hogy

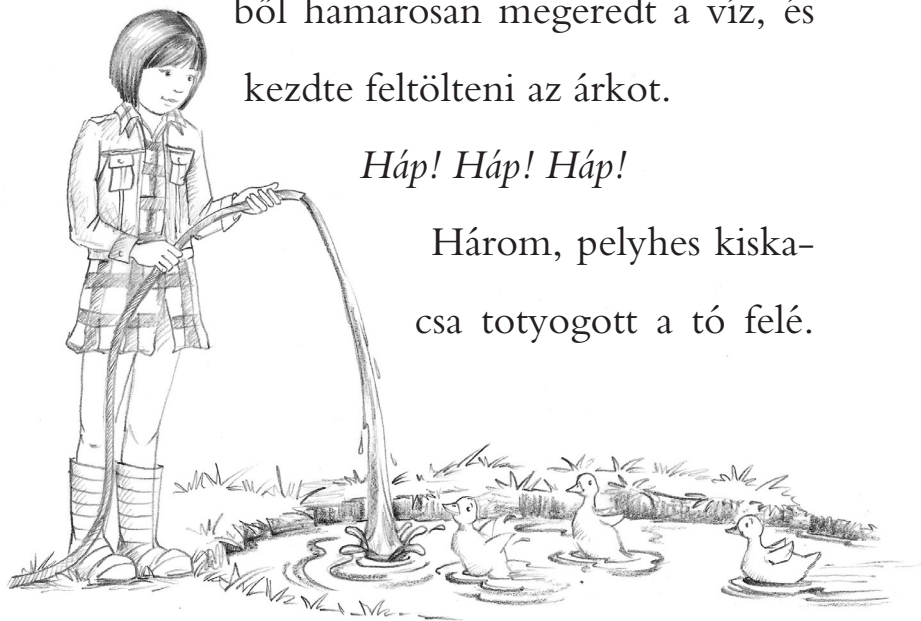

libák, békák, szitakötők, sőt még gőték is látogatni fogják majd. Mindenkit szeretettel vártak!

Lili megfogta a locsolót, Luca pedig a ropogós avaron átgázolva odament a kerti csaphoz, hogy megnyissa. A tömlőből hamarosan megeredt a víz, és kezdte feltölteni az árkot.

Háp! Háp! Háp!

Három, pelyhes kiskacsa totyogott a tó felé.

Lili meglendítette a locsolót, és lefröcskölte őket. A kacsák hangosan csapkodtak a szárnyukkal, és élvezték a zuhanyt a meleg napsütésben.

– Megérkeztek az első látogatók! – nevetett Luca, amint visszasietett a barátnőjéhez.

Lili letette a tömlőt a tó szélére:

– Így sosem fog megtelni az árok! Miért nem... De figyelj csak! Hallottad?

Halk nyávogás hallatszott a lányok mögül, és ahogy megfordultak, egy gyönyörű, zöld szemű macskára lettek figyelmesek. A cica aranyos bundája fényesen ragyogott a napsütésben.

– Bizsu, te vagy az? De jó, hogy itt vagy! –
kiáltott fel Luca.

Bizsu a lányok különleges barátja volt. A Barátság-erdőben élt, abban a varázslatos világban, ahol az állatok beszéltek, kényelmes odúban vagy házikókban laktak, és mézes tejet szürcsölgettek a Galóca kávézóban. Bizsu gyakran elvitte oda a lányokat, és már sok kalandot átéltek együtt.

A két barátnő megsimogatta a doromboló kismacskát.

– Azért jött, hogy visszavigyen minket az erdőbe! – csillant fel Lili szeme.

Luca megörült, de aztán elkomorult az

arca. – Remélem, hogy Grizelda nem sántikál már megint valami rosszban!

Grizelda gonosz boszorkány volt, aki az összes állatot el akarta űzni az erdőből, hogy az egyedül az övé lehessen.

– Menjünk Bizsu után, és mindjárt kiderül – válaszolta Lili.

A cica a kert végében folydogáló Csillámos-patak felé vette az irányt. A bundája fényesen ragyogott az őszi napsütésben. A lányok utána siettek, és a patak lépőköveit átugrálva hamarosan elérték a Csillámos-rétet, közepén a magas fával.

Amint megérkeztek, boldogan lát-

ták, hogy a kiszáradt fa máris életre kelt és élénksárga, vörös, narancsszínű levelek pompáznak rajta. Egy csapat bogáncsmagot lakmározó sármány teljesen ellepte a fa alatti gyepet, az ágakon pedig egy fűrgén ug-rándo-zó kismókus makkot gyűjtött télire.

Bizsu a mancsával megérintette a fát, a lányok pedig lehajoltak, hogy kiolvassák a kérgén megjelenő szavakat.

– Barátság-erdő!

Alighogy kimondták, megjelent egy kis ajtó a fatörzsben, és Luca izgatottan le-nyomta a levél alakú kilincset.

A három barát izgatottan belépett az ajtó

mögül kiáradó ragyogó fénybe. A lányok megfogták egymás kezét, és megéreztek az ismerős bizsergést, ami azt jelentette, hogy egy kicsit összezsugorodtak.

A fény kihunyásával egy napos tisztáson találták magukat. Édes virágillat áradt szét a jólesően meleg levegőben.

A cica a tisztáson várakozott csillogó sáljában, és ahogy felegyenesedett, majdnem olyan magas volt, mint a barátnők.

Mosolyogva átölelte őket.

– Üdvözöllek benneteket a Barátság-erdőben!

– Olyan jó, hogy megint itt vagyunk! – válaszolta Lili.

Luca megfogta a cica mancsát.

– Csak nem Grizelda miatt hívtál minket?

– Nem, már régen nem láttuk – felelte Bizsu. – Azért hívtalak át benneteket, hogy szórakozzunk egy kicsit!

– Jaj, de jó! Hová megyünk? – örült meg Lili.

– A vidámparkba! – mosolygott Bizsu.
– Gyertek!

– Hurrá! – kiáltott fel Luca, és máris elindult a gyökerek közé épült házacskák között.

– Imádom a vidámparkokat! Merre van?

– A Csillogó-tavon, a Zafír-szigeten – felelte a cicus.

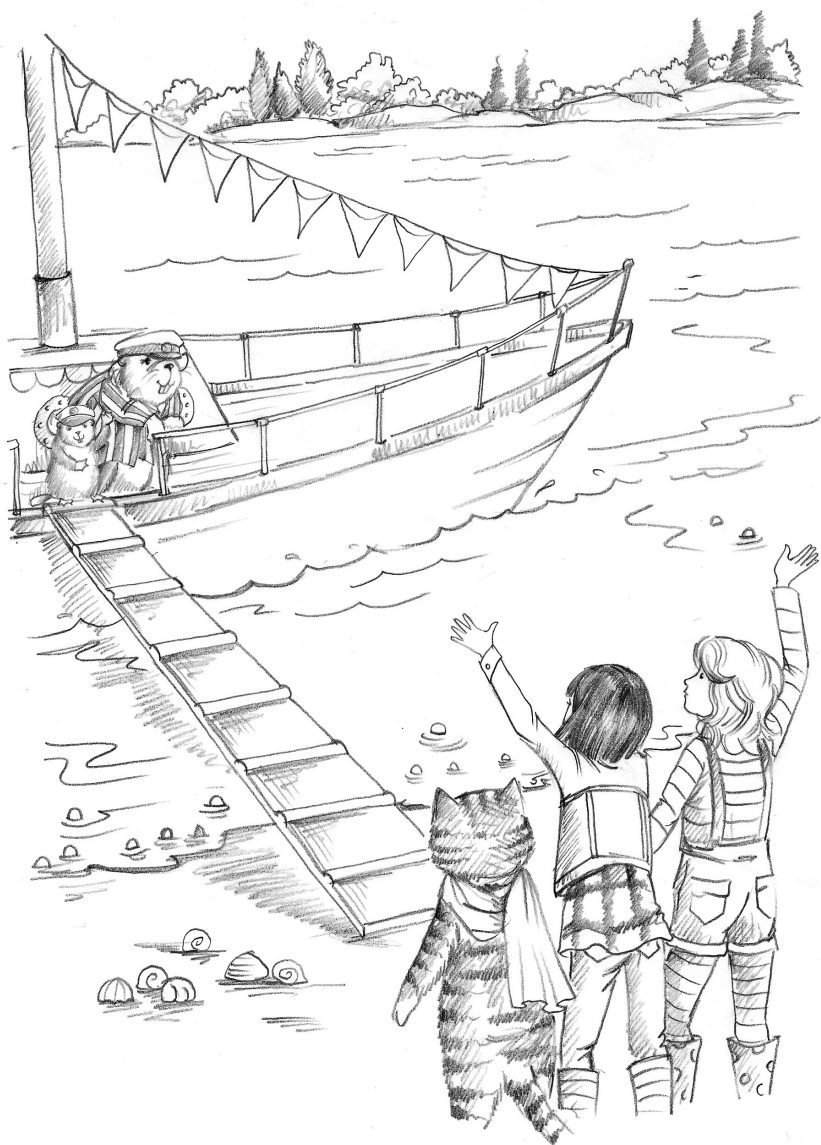
– Akkor viszontláthatjuk a barátainkat is! – ujjongott Lili.

Kellemes séta vezetett a tóhoz. A víz partján egy gyönyörű vitorlás várakozott, fedélzetén egy picike hód integetett az apukájával együtt.

– Fogacsi Fanni! – kiáltott fel Luca.

Fogacsi bácsi felsegítette a vendégeket a hajóra.

– Mindenkit üdvözlök a fedélzeten! –
kurjantotta vidáman.

Fanni magához ölelte a lányokat.

– Úgy örülök, hogy megint találkozunk! –
áradozott Lili. – Átvisztek minket a tavon?

– Persze. Utána pedig hatalmasat móká-
zunk! – válaszolta a kis hód.

A lányok remélték, hogy így lesz, de
eszükbe jutott az utolsó két alkalom, ami-
kor a szigeten jártak. Grizelda ellopott két
zafírt, melyeknek az volt a feladata, hogy
megvédjék a szigetet. A boszorkány nya-
ralót akart itt magának, és tudta, hogy ha

tönkreteszi a tavat, az állatok elköltöznek onnan.

Az egyik zafír, ami Pöndöri Miáéknál volt, arról gondoskodott, hogy a tó mindig kellemes hőmérsékletű legyen. Az a drágakő pedig, amit Fogacsiék őriztek, segített tisztán tartani a vizet. Bizsunak és a lányoknak mindkét zafírt sikerült visszaszerezniük, és azóta biztonságban voltak.

– Mi van, ha Grizelda megpróbálja megkaparintani a harmadik zafírt is? – suttogta Luca.

– Akkor visszaszerezzük – vágta rá Lili.

A szigethez köze-
ledve a barátok egy
hosszú és széles
fahídat pillan-
tottak meg.

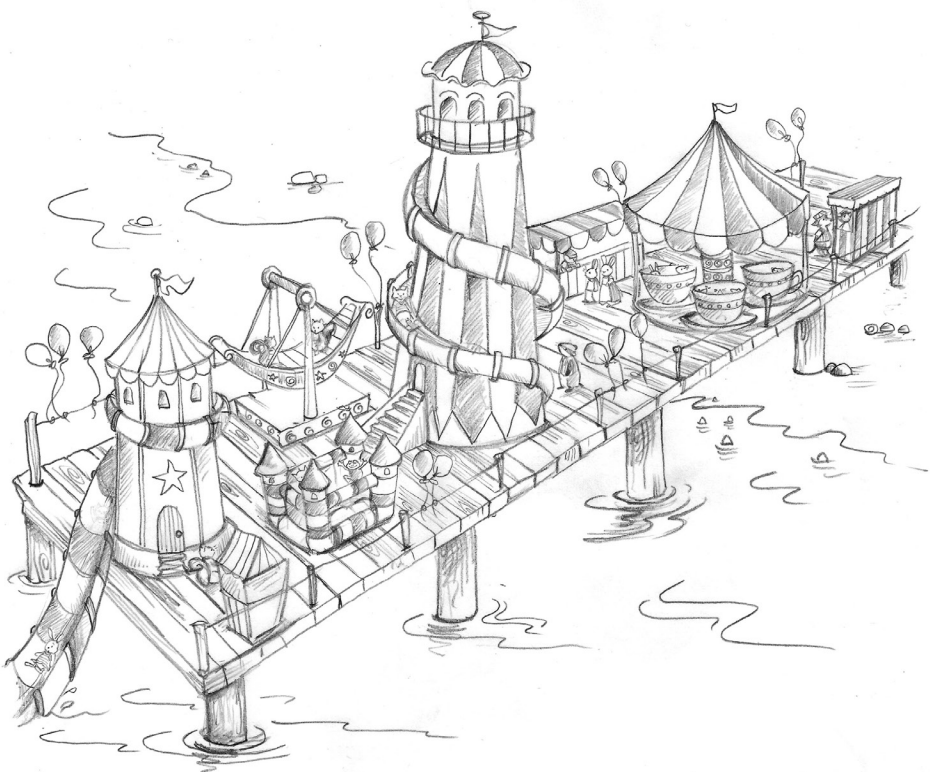
– Ott van
a vidámpark!

– mutatott
Luca egy ma-
gas torony-
hoz erősített
vízicsúszdára.

A hídon lufik és színes szalagok díszeleg-

tek. Mindenfelől nevetés, boldog visongás
és vidám zene hallatszott.

A lányok úgy megörültek, hogy az ösz-
szes, Grizeldával kapcsolatos aggodalmukat
elfelejtették!

